

Besvær af det i Sommer. Men han kunde da være gaadet en Mellemvej, naar han ikke vilde ligefrem offentliggøre den, han kunde have tilsendt Rigsdagens Medlemmer den fortroligt; det vilde i høj Grad have lettet os Arbejdet her i Oktober Maaned, hvis vi i Forvejen havde haft Lejlighed til at sætte os ind i Sparekommissionens Betænkning. Det, at den højtærede Finansminister ikke har gjort det, er for mig et Vidnesbyrd om, at han ligesom har villet gøre os det saa besværligt som muligt at komme gennem det store finansielle Stof, som er vanskeligt at overse. Vi skulle imidlertid nok komme igennem det alligevel. Men af hvilken Grund faa vi ikke Fæstekommissionens Betænkning? Jeg har læst en Notits i en Avis om, at den er overgivet til en anden Kommission, den om Len og Stamhuse, for at den skulde beskæftige sig med den. Men derfor kunde vi godt i Rigsdagen faa den omdelt, saa at vi Rigsdagsmænd kunde sætte os ind i den og anstille vore Overvejelser. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Landbrugsminister: Hvorfor faa vi ikke denne Betænkning, eller rettere — det kan jeg ikke sige, thi vi faa den maaske snart —, om vi kunne vente at faa den, eller hvis vi ikke kunne vente at faa den, da af hvilke Grunde.

Jeg har endnu, inden jeg gaar over til det, jeg har at svare de forskellige Talere, som have henvendt Bemærkninger til mig, en Bemærkning at gøre til den højtærede Trafikminister. Jeg har tidligere en Gang her i Tinget med Held paatalt en daarlig Forretningsgang, der var i Telegrafvæsenet. Jeg gjorde opmærksom paa, at naar man ringede til Telegrafkontoret og telefonerede et Telegram, som skulde sendes til en eller anden Landsby, blev der fra Telegrafvæsenet spurgt: Hvilken Telegrafstation hører denne Landsby under? Det var det ikke muligt for Afsenderen at vide noget om, hvis han ikke ganske tilfældigt hørte hjemme paa Egnen og havde Lokalkendskab der. Man havde ingen Steder, man kunde se det, og det var dog Telegrafvæsenet, der skulde vide, i hvilket Telegrafdistrikt den paagældende Landsby laa. Min Paatale af dette Forhold førte til, at der blev udarbejdet en Fortegnelse over de forskellige Telegrafdistrikter, og at man nu paa Telegrafstationerne er forpligtet til selv at faa besørget Telegrammet til den rigtige Station. Jeg vil tillade mig at haabe, at det ogsaa skal føre til et gunstigt Resultat, naar jeg nu paataler et andet Forhold. Jeg kan ganske simpelt og ligefrem sige, hvorledes det hænger sammen.

Jeg skulde forleden Dag telegraferer til en Mand, der vel er alle Tingets ærede Medlemmer bekendt, nemlig Claus Johannsen i Vaarst, for at gøre ham en Meddelelse, som skulde hurtigt frem. Jeg vidste ikke, om han havde Telefon. Jeg telefonerede Telegrammet herfra og sagde, om de vilde være saa venlige at bringe ham det i Hænde paa den hurtigst mulige Maade, enten ved at telefonere det til ham, hvis han havde Telefon — hvilket de jo maatte vide paa den nærmeste Telegrafstation, hvor de have en lokal Telefonhaandbog —, eller bringe det ud ved Bud. Der blev svaret mig: De maa selv bestemme, om Telegrammet skal udtelefoneres eller sendes ud med Bud. Jeg er da nødt til at betale Budpenge og sige, at det skal udbringes ved Bud, uagtet Følgen af, at jeg betaler disse Penge, er den, at hvis Manden har Telefon, faar han Telegrammet maaske en Timestid eller to senere, naar det bringes ham ved Bud, end naar det telefoneres ud til ham. Der burde i Telegrafvæsenet være en Betegnelse, som hed: „Enten udtelefoneres eller udbringes ved Bud”, saaledes at Telegrammet fra den nærmeste Telegrafstation bliver telefoneret til Adressaten, hvis han har Telefon, og kun bragt ud paa den senere Maade, ved Bud, hvis han ikke har Telefon eller ikke ønsker at faa Telegrammer tiltelefonerede. Jeg tillader mig at anmode den højtærede Trafikminister om at tage dette op til Overvejelse og, hvis han giver mig Ret, da at sørge for, at dette Forhold bliver ændret.

Jeg skal endvidere tillade mig at meddele, at jeg paa Danmarks Fredsforenings Vegne skal have den Ære her i Tinget at indbringe et Andragende om, at der maa blive ydet Danmarks Fredsforening til dens Formaal et Tilskud af Staten i Henhold til de Løfter, som bleve givne fra mange Sider her i Tinget, da Forsvarslovene vare til Behandling, da nu afdøde Herredsfoged Sveistrup, som den Gang var Medlem af Tinget og af Regeringspartiet, rejste denne Sag, idet han her i Tinget gjorde sig til Talsmand for, at naar der blev ofret saa store Bevillinger til Militærvæsenet, skulde der til Gengæld ydes en Bevilling til Fredsagitationen. Jeg haaber i Henhold til de stærke Udtalelser, der den Gang faldt fra mange Sider indenfor Regeringspartiet, at man vil tage velvilligt imod et saadant Andragende og give Danmarks Fredsforening en Bevilling.

Vi skulde alle spare. Og den højtærede Finansminister har udtalt, at det skulde ikke være saadan, at vi hver især